

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie L. B.

ukaranego za wykroczenie z art. 92a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 lutego 2013 r.,

zażalenia ukaranego na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 10 października 2012 r.

p o s t a n o w i ł

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S., postanowieniem z 10 października 2012 r., odmówił L. B. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z 4 czerwca 2012 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z 13 stycznia 2012 r. orzekający wobec obwinionego karę 200 zł grzywny za wykroczenie określone w art. 92 a k.w.

Wymienione postanowienie zaskarżył zażaleniem ukarany. Zostało ono przyjęte przez przewodniczącego wydziału sądu *ad quem* i przesłane wraz z aktami do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

O ile nie budzi wątpliwości istnienie prawa do złożenia przez stronę wniosku o przywrócenie terminu zawitego do zgłoszenia w trybie art. 107 § 2 k.p.k. żądania sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego utrzymującego w mocy wyrok sądu pierwszej instancji (art. 38 § 1 k.p.w. w zw. z art. 126 k.p.w.), o tyle przesłanie *in concreto* Sądowi Najwyższemu zażalenia na odmowę przywrócenia terminu było zdecydowanie błędne. Skoro kasację w sprawach o wykroczenia może

wnieść wyłącznie Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich i wnosi ją bezpośrednio do Sądu Najwyższego (art. 110 § 1 i 3 k.p.w.), to siłą rzeczy komentowany układ procesowy nie sposób określać mianem tzw. postępowania okołokasacyjnego. Artykuł 15 § 2 k.p.k., który ustanawia kompetencje Sądu Najwyższego w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (uprawnia najwyższy organ władzy sądowniczej do rozpoznania kasacji i innych spraw przekazanych mu przez ustawę), nie miał tu zatem zastosowania.

Do rozstrzygnięcia pozostawało w tej sytuacji zagadnienie: czy na postanowienie sądu okręgowego o odmowie przywrócenia terminu zawitego z art. 107 § 2 k.p.w. w ogóle przysługuje środek odwoławczy. Kwestę tę wypadało rozwiązać w płaszczyźnie już to art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 426 k.p.k. (w postępowaniu w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio regulację zabraniającą wnoszenia środka odwoławczego od orzeczeń sądu odwoławczego), już to art. 15 § 1 k.p.w., według którego sąd apelacyjny (jego kognicja ewentualnie wchodziłaby *in concreto* w rachubę) „rozpoznaje środki odwoławcze od orzeczeń i zarządzeń wydanych w pierwszej instancji przez sąd okręgowy oraz inne sprawy przekazane mu przez ustawę”. W przekonaniu Sądu Najwyższego: skoro art. 107 k.p.w. nie przewiduje zażalenia na odmowę przyjęcia żądania sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, a art. 109 § 2 k.p.w. nie zawiera odesłania do art. 422 § 3 k.p.k. (stanowi on, że na zarządzenie prezesa sądu o odmowie sporządzenia uzasadnienia wyroku przysługuje zażalenie), co w konsekwencji oznacza, że zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego złożonego w trybie art. 107 § 2 jest niezaskarżalne (zob. post. SN z 30 sierpnia 2006 r., III KZ 44/06, LEX nr 196979), to tym samym – a wolno nawet powiedzieć, to tym bardziej – postanowienie o odmowie przywrócenia terminu z art. 107 § 2 k.p.w. należało uznać za „orzeczenie wydane przez sąd odwoławczy”, a nie za orzeczenie „wydane w pierwszej instancji przez sąd okręgowy”.

Silnym argumentem natury systemowej przemawiającym za przedstawionym punktem widzenia stał się wynik prześledzenia w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia tych sytuacji, w których sąd apelacyjny występuje w roli sądu odwoławczego. Otóż sąd apelacyjny jako sąd odwoławczy jest właściwy do rozpoznania jedynie: 1) zażalenia od decyzji sądu okręgowego i jego prezesa odnośnie do wznowienia postępowania (art. 429 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i

art. 547 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. i art. 113 § 1 k.p.w.); 2) apelacji od orzeczenia sądu okręgowego o uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania po wznowieniu procesu (art. 547 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w.); 3) zażalenia na postanowienie sądu okręgowego w kwestii nieważności orzeczenia kolegium (art. 18c § 3 d.k.p.w. w zw. z art. 102 § 9 d.k.p.k w zw. z art. 8 p.w.k.p.w.); 4) środka odwoławczego od orzeczenia sądu okręgowego w sprawie o odszkodowanie za niesłuszne ukaranie (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, Warszawa 2012, s. 77). Przedstawione wyliczenie jest wyczerpujące, a w związku z tym uprawniona pozostaje konkluzja: **na postanowienie sądu okręgowego o odmowie przywrócenia terminu do zgłoszenia żądania o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu okręgowego w trybie art. 107 § 2 k.p.k., jako wydane w drugiej instancji, a więc przez sąd odwoławczy, zażalenie jest niedopuszczalne z mocy ustawy.**

Dlatego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., pozostawił zażalenie ukaranego bez rozpoznania.